

אזפי אופק

פרשת וילך | טעון גניזה | גליון מספר 280
בנושא: ולאחיו יאמר חזק

“אדם חי
שבעים שנה, ולו
כדי שזיטיב ליהודי
פעם אחת בלבד”
(הבעש"ט)

תוכן עניינים

2 דבר המערכת
2 אתהלך
3 דבר הרבנית אסתר
4 יהי אור
5 מעלעלים
6 מה הפשט
7,8 ספור לשבת - אסתי ליפמן
9 ביחד - דסי כינורי
9 אנשים פרחים אנחנו - דבי סמט
10 לרקוד - רחלי רובין
10 בזכותך - חוי רפסון
11 פרשת וירא - שושי ויזל
12 לומדת ללכת - אודליה דוד
12 צפיפות מרווחת - אורה כהן
13 מהשטח - אשנבים
14 מקום לשפור - אשנבים
14 התרשמתי - אשנבים
15 קבוצת דיון
16 עלי דרך
17,18 הלהולים

סדבר המערכת

מי לטובת מי?

חזק חזק ונתחזק,מיהו היוצא מחוזק?

בעצם, איש לרעהו אומר חזק,אך,את מידות עצמו הוא מעצים ומגדיל. ברגע שאנחנו נותנים מעצמנו לשני, ברגע שאנחנו לא שומרים את כל הטוב הקיים אצלנו רק לעצמנו,אז מתקיים "ונתחזק" המשותף, גם המחזק וגם המחוזק עולים דרגה ביחד. באופן כללי, אם נתנה ונשאל אדם חזק מהו? אז תבוא התשובה,כבודה במקומה מונח,אדם אשר יודע לחזק,אשר יודע להעצים את סביבתו ולהגדיל בכך לא רק את עצמו.

אין זה מצריך כי אם מעט השקעה נוספת,אך,כאן מדובר בהשקעה עם רווחים אשר נושאת פירות גם בעולם הזה וגם בעולם הבא.

יהי רצון שנזכה...

אתהלך הלכה שבועית

שיטת הרמב"ן- לרצות שיהיה לזולתו כל מה שהיה לעצמו
רמב"ן לויקרא שם:

"אלה מצוות התורה שיאהב חבירו בכל ענין כאשר יאהב את נפשו בכל טוב.
ויתכן בעבור שלא אמר ואהבת את רעך כמוך והשואה אותם במלת לרעך, וכן ואהבת לו כמוך דגר,
שיהיה פרושו להשוות אהבת שניהם בדעתו, כי פעמים רבים שיאהב אדם את רעהו בדברים ידועים
להטיבו בעושר ולא בחוכמה וכיוצא בזה ... ואם יהיה אהבו בכל, יחפוץ,, ולא שישואה אליו, אבל יהיה
חפץ בלבו לעולם שיהיה הוא יותר ממנו בכל טובה.

ויצוה הכתוב, שלא תהיה פחיתות הקנאה הזאת בלבו, אבל יאהב ברבות הטובה לחבירו כאשר
האדם עושה לנפשו ולא יתן שעורים באהבה ועל כן אמר ביהונתן: "כי אהבת נפשו אהבו", בעבור שהסיר
מדת הקנאה מלבו, ואמר: ואתה תמלוך על ישראל

הבנת הרמב"ן את המילה "כמוך", לאהוב את הטוב לחברנו, כלומר לרצות, לאחל ולהתפלל שכל מה
שחפצים אנו שיתקיים בנו יתקיים בו

הובא ע"י הרבנית אסתר תח'י

לא תחסור
זה טוב
בתוך מדבר זרוע חל ומרך
לגחן
לפתע ולראות עקבות של דרך
אז טוב
לשים עקב רוטט עלי העקבות
וכך לצעד-
בזהירות ובאמון ובכבוד,
לידע
שזו הדרך היחידה אין עוד...
וכך לילך
בלי "מה?" בלי "אן?" בלי "איך?"
זה טוב
היות כמו נער שאוחז ביד פטרון-
לא עזוב
כי בה ביד חמלה ובטחון.
להסתכל
מלמטה אל למעלה כנגס אל מול ענק
להתחלחל
ולאחז ביד חזק חזק,
ולא לשמט
ולא לרפת
וכל מכשול בצותא להדף
וכך לילך בלי קץ, בלי סוף
ורק לקשב
וקצת לרעד
זה טוב
מאד.

בעקבות גדולי ישראל זצ"ל- ימי הזכרון בחשון- חז"וא טו' (תש"יד), ר' שך טז' (תש"סב), ר' י' הורוביץ יז'
(תש"ע), ר"ב טולידנו יח' (תש"לא)

ר' נתן צבי פינקל- ראש ישיבת מיר. יום פטירתו: י"א חשוון תשע"ב.

ר' נתן צבי נולד בשנת תש"ג. משפחתו גרה במערב שיקאגו ובהמשך עלה לא".
ר' נתן צבי - ראש ישיבת מיר ומייסדה של הישיבה במודיעין עילית. הרביץ תורה לאלפים במשך 40 שנה ואף בשנים רבות של ייסורים וחולי התנשא כארי ללמד וללמד.
וכך התבטא הרב: " אני הולך להגיד לכם את סוד חיי. לא אחת אני קם בבוקר ואין לי כח ממש לזוז. ואז אני מחליט באחת לעשות זאת, לפתע אני מגלה שאני מקבל כוחות מחודשים שלא ידעתי כלל שהם בתוכי... אם תעבדו כך, ותראו בכל רגע מחייכם מה הקב"ה רוצה מכם, ותקבלו על עצמכם באמת לעשות זאת, תראו שתקבלו כוחות יחודיים לעמד בכך"
כשם שהחליט הרב שלא להכנע לחלק הגופני של המחלה, כך החליט גם לא להיכנע לחלק הנפשי שלה. בטבעו היה אדם רגיש מאד, אך למרות זאת הוא החליט שכדי שיוכל להמשיך בהרבצת התורה כמימים ימימה, עליו היה להתגבר על הקושי הנורא עליו כותב רבינו יונה (שער ג' אות קי"א): "כי צער הכלימה מר ממוות".

קושי נוסף עימו התמודד, מאז ומעולם היה נזהר שלא להשתמש בזולתו ולא להטריח שום אדם עבורו. אפילו לבני משפחה ותלמידים קרובים שרצו לעזור לו סירב, עכשיו כשחלה לא היתה ברירה ונאלץ להשתמש בזולתו. אולם גם בענין זה עמד על המשמר שלא להיכנע, הוא הסכים לקבל עזרה רק במה שהרגיש שהוא מוכרח, אם סבור היה שאינו צריך לזה או שההלכה אינה מצריכה זאת, עמד בסירובו. בסופו של דבר, לא רק שרבינו לא נחלש ברוחו מחמת המחלה הקשה, אלא התמלא עוז ותעצומות להמשיך במסירות נפש להגדיל תורה, לבנות ישיבות, בתי מדרש וחבורות לרוב וזכה להיות את מופת לכל הדור, הוא הוכיח עד כמה יש בכח האדם להתרומם, כפי שהתבטא אחד מצדיקי הדור שליט"א בהספדו, ואמר על עצמו: הלא אני במקומו ובמצבו, הייתי מתבייש לצאת מפתח ביתי והייתי מתכנס לתוך תוכי. אדם שאין בכוחותיו הטבעיים לעשות כלום ושרוי בחולשת גוף כזו, איך שייך לפעול משהו בצורה כזו? אולי אשב בדד בביתי, וזהו. רבינו היה מופת לכולנו, לא רק שלא היה נכנע, אלא הרבה חיילים עוד ועוד. במצב קשה זה הקים ורומם עולה של תורה במימדים בלתי נתפסים בשכל אנוש, דברים שאנשים רבים, בריאים וחזקים לא עשו מעולם.

סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה

הגעתי לבית וראיתי שיש עוד אור, דפקתי בחזקה על הדלת, החזון- איש בעצמו פתח ושאל אותי מה אני רוצה. התחלתי לבכות לפניו וסיפרתי לו על כל המצב. הוא הכניס אותי לבית, התחיל להתהלך בחדר אנה ואנה, וכעבור כמה דקות נפנה אלי ואמר: מזל טוב, היא ילדה תינוק בריא ושלם!...
כך היה, וכעבור כמה שנים, לפני זמן לא רב, קרה סיפור דומה אצל בתי השניה. היא התקשתה ללדת והרופא שוב אמר שצריך לחתום על הסכמה להוציא את הולד, כדי להציל את האם. הפעם כבר ידעתי מה לעשות. נסעתי מיד לבני ברק לבית של החזון איש, אבל ראיתי שהוא מוכן להשלים עם התשובה: מה זה נפטר? אני צריך להציל את בתי!... שאלתי אנשים איפה הקבר שלו ואמרו לי איפה, הלכתי לבית הקברות, אבל השער היה נעול. לא היססתי, קפצתי מעל לגדר, הגעתי לקבר והשתטחתי עליו באומרי: רבי, אתה הצלת את בתי הגדולה, עכשיו תציל את בתי השניה!... מיהרתי ונסעתי בחזרה לבית החולים, ומיד בהגיעי לשם כבר פגשו אותי עם הבשורה שהיא ילדה תינוק בריא. והנה אני שואל אתכם: האם החזון איש מת?!...
(הובא ע"י הרבנית אסתר תחי')

מ"ח קניני התורה

דרך ל"ט - " נושא בעול עם חברו"

להרגיש מה השני עובר

קרה לך פעם שהרגשת "עצוב ומדוכא", ואז מישהו ניגש אליך מאחור ובטפיחה אדירה על הגב אמר: "תתעודד בן אדם, מה חסר לך בחיים?!" במקום להתעודד, רק התעצבנת יותר. למה? משום שלמרות כוונותיו הטובות, הוא בכלל לא התחיל להרגיש מה בעצם עובר עליך.

נושא בעול עם חברו - הדרך ה-39 - לחכמה - מלמדת אותנו כיצד להשתתף בנשיאת העול - לתת כבוד לאחרים ולשאת עמם את החיים. עלינו להיות מודעים לכאבם של האחרים. אסור לנו לעבור את החיים כאילו היו מרוץ מכשולים - " שים לב, הנה בן אדם - גרום לו לחיך, דחוף אותו קדימה, קבל נקודת זכות - החזרת עוד אדם למסלול!" זו אינה הדרך. עלינו להשתתף עמו באופן מעשי, בנשיאת המשא המכביד עליו.

כשמישהו נפגע באופן גופני, אנשים עוזרים לו. אם מישהו נחתך באצבע, כולם קופצים על התחבושות, מביאים מים, ערכת החיאה - מה שצריך. אבל אם הכאב הוא רגשי או רוחני - כאשר מישהו מדוכדך וסובל - אנחנו לא יודעים מה לעשות ומעדיפים להתעלם מהמצב. אך במבט אמיתי, זהו הזמן שבו עלינו להתעלות מעל לעצמנו, וללמוד כיצד לשאת את הכאב עם הזולת... משום שלב שבור, כואב הרבה יותר מיד שבורה.

אם אנחנו רוצים לחיות בעולם "יהודי ואנושי", אנחנו חייבים לצאת מעצמנו ולחוש בקשיים שאחרים סובלים מהם. זה חלק מהמצוה של "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא י"ט י"ח) אי אפשר להמשיך לחיות ולהסתובב בעיניים עצומות, בעולם שבו "אין עוד מלבדי"... אנוכיות מרחיקה אותנו מהנסיגות הבסיסיים של החיים.

באחת העירות הסמוכות לעיירה ווארקע, היה יהודי אחד שלאחר כמה שנים מחתונתו נולד לו בן למזל טוב. ויהי היום הילד הקטן החל להרגיש ברע, האב לקח אותו ומיד רץ עמו לרופא העירה, הרופא בדק את ילדו, ולאחר מכן נענה ואמר לאב: "ילדך חולה מאד, אין בכוחי לעזור לך, קום קרא אל אלוקיך ויושיעך".

כששמע היהודי את הבשורה הזו, קם מיד ונסע להרבי ר' מנדל מווארקע זצ"ל, כשנכנס "לפני ולפנים" החל היהודי למרר בבכי נורא וזעק: "רבי הושיעה, ילדי היחיד שלמענו שפכתי כ"כ הרבה דמעות, חולה מאד, הוא זקוק לרחמי שמים מרובים, אנא רבי העתר בעדי לאלוקים..."

הרבי הקדוש השעין את ראשו על כפות ידיו ושקע במחשבות נוגות ועמוקות, לאחר כמה רגעי ציפיה הרים את ראשו ואמר: "מה אוכל לעשות, שערי שמים נעולים ואיני יכול לעזור לך"...

היהודי יצא מבית הרבי שבור ומדוכא ודמעתו על לחיו, חשב בלבו, אם הרבי הקדוש אינו יכול לעזור לי אז מי יוכל לעזור לי, ופרץ בבכי נוסף, באנחה נוספת, עד שהגיע לביתו בחוסר כח. והנה לא עוברות כמה רגעים והוא שומע פעמי מרכבה המתקרבת ובאה, המרכבה נעצרה ומישהו ירד ממנה לעבר ביתו, נשמעת דפיקה חלשה ומהוססת על דלת ביתו, כשפתח את הדלת נדהם לראות מולו את הרבי הקדוש מווארקע.

כשהרבי נכנס פתח ואמר: " כשבאת לפני ובכית על ילדך החולה נסיתי להתחנן ולדפוק על שערי רחמים, אך הם נעלו בפני, לאחר שיצאת מביתי שבור ומדוכדך ישבתי וחשבתי, נכון אני לא יכול לעזור לך, אני לא יכול להושיע אותך, אבל את זה הרי אני כן יכול לעשות " אני יכו לבכות אתך, אני יכול להשתתף בצערך הנורא ולהתפלל עמך" ולכן באתי, "בא ונבכה ביחד"...

הם ישבו ובכו והתחננו לפני בעל הרחמים, עד שנשמעה שועתם במרומים ותפילתם נתקבלה, והילד החל להזיע ולהבריא...

זה הפירוש "נושא בעול" לבכות אתו ביחד, וכשבוכים עם השני ביחד, אפשר גם להושיע לו...

מה הפשט

תאגיד 'אינני רוצה', לא 'אינני יכול'!...
והוא ישב בפתח האוהל כחום היום (י"ח, א)
אברהם אבינו ישב בעצמו בפתח האוהל כדי לחפש אורחים, המדרש אומר שאברהם מינה את אליעזר לצאת ולחפש עבורו אורחים, אולם על אף חיפושיו לא מצא בני אדם שההינו לצאת בחם הכבד. לפיכך אמר אברהם: "אין אמונה בעבדים אני אשב!" וישב בעצמו בפתח האוהל.
הטענה כלפי אליעזר לכאורה תמוהה: הלא אליעזר לא הי סתם עבד, אלא שלט ביצרו כמו אברהם אבינו, ומדוע אומר אברהם אבינו: "אין אמונה בעבדים" כאשר הוא רואה שאיננו מצליח למצוא אורחים?
רבי ראובן קרלנשטיין ישב קשיה זו באמצעות המעשה הבא:
מספרים שבערב יום הכיפורים קראה הרב מבריסק לרב טונבאום ז"ל, מזכיר 'ועד הישיבות', ואמר לו שיש אברך שעקב הזנחה לא הגיש דחית גיוס, ולכן נחשב כעריק והושם בכלא, ויש לטפל בשיחרורו.
ענה הרב טונבאום: "אין בעיה! מיד במאת יום הכיפורים אטפל בענין".
נענה הרב מבריסק בראשו ואמר לו: "לא מחר! היום עליך לשחרר אותו".
"אינני יכול לעשות כעת מאומה", הצטדק הרב טונבאום, "משרדי הצבא סגורים כעת ואיני יכול לדבר עם איש!" אולם הרב מבריסק כמו התעלם מדבריו ואמר: "תגיד 'אינני רוצה' ולא 'אינני יכול'!"
הרב טונבאום יצא מביתו הרב, והתלבט מה בידו, אכן, לעשות? מחוסר בררה החליט ללכת למחנה שגלר. בהגיעו לשם בקש לדבר עם הקצין הבכיר ביותר. כעבור דקות אחדות יצא אליו קצין והתענין ברצונו.
פתח הרב טונבאום ואמר: "ראה נא, היום ערב יום כיפור וכל יהודי זקוק לברכה ביום זה. אולם הנך מענין לזכות בברכה מרוב גדול?".
למשמעת הדברים התעוררה נקדה יהודית רדומה בלב הקצין, והוא הנהן בראשו.
"אם כן", המשיך הרב, "כל שעליך לעשות הוא לשחרר חיל, ומיד תזכה בברכה".
"אין בעיה", הגיב הקצין, "מיד במוצאי יום הכיפור אטפל בעיניך".
"לא מחר! היום!", אמר הרב טונבאום בנחרצות.
אולם הקצין התעקש: "היום לא אוכל לשחרר אותו. הבקשה בלתי אפשרית בעליל".
אולם הרב טונבאום שף את המשפט שנאמר לו לפני זמן קצר: "אל תאגיד 'לא יכול' תאגיד שאינך רוצה!"...
התרגז הקצין "אם אני אומר שאינני יכול, פרושו של דבר שבאמת אני לא יכול! הכל סגור עכשיו!".
הרב המתין לסיומ המשפט ורק אמר: "דע לך, כל מה שאמרתי לך - אמר הרב הגדול!"
הקצין נאנח, לאחר מכן נשך את שפתיו. "טוב", אמר לבסוף, "ונסה...".
בסופו של דבר, זמן קצר לפני תחלת היום הקדוש, שחרר העציר, וכאשר הגיע הרב טונבאום ובשר זאת לרב מבריסק, הוא לא שכח להדגיש כי השחרור המיוחד עלה בברכה...
הנה כי כן, התרוץ של "אינני יכול" הנו כסוי ומעטה ל"אינני רוצה", כי מי שרוצה באמת - הקב"ה מזמן לו את רצונו ומצליח בידו.
וזו היתה הטענה של אברהם אבינו כלפי אליעזר - אם אינך יכול למצוא אורחים זה הסימן לכך שאינך רוצה באמת למצוא אותם!
ואכן אברהם אבינו אשר רצה מאד אורחים, התאמץ וישב בפתח האוהל. ואכן המלאכים בדמות האורחים הגיעו. ללמדנו, שמה שרוצים באמת - מתגשם!

תאמר חזק אסתי ליפמן

1870 למנינם.

"מתי נגיע לארץ ישראל?" שואל ישי את אבא, ועיניו ממששות את הגלים הסוערים בים. דופן העץ מכה בעוצמה במים, ואלו מתיזים עליו. הוא צוחק. אבא לא צוחק, לעולם אינו צוחק. הוא מודאג, כי הוא טוען שהאנייה אבדה את דרכה בים. פעם, אולי לפני שעזבו את הבית ונסעו לאנייה-היה אבא מחייך, אבל מאז, הוא דואג. דואג שהאנייה תאבד את דרכה בים הגדול, דואג שמא תפרוץ סערה, דואג שמא יבואו שודדי הים הידועים.

אבל לישי כל זה לא אכפת. טוב לו באנייה, הוא אוהב לנסוע לארץ ישראל, והוא אוהב לראות את המים המקציפים שובל לבן בקצב ההפלגה. לו הייתה אמא בחיים, הייתה אומרת לו ללכת ללמוד. ילד בן עשר אינו יכול לעמוד על הסיפון כל שעות היום בבטלה, עליו ללמוד חומש ומדרשים. עליו להגות בתורה.

אבא דווקא יודע שקשה לו ללמוד שעות ארוכות, ולכן על כל שעת לימוד הוא מניח לו לנוח שעה מול הגלים.

*

רב החובל חלה. גרונו הכביד על נשימותיו, פניו נהיו אדומות. הוא העביר את הפיקוד למלח לבן מדים, ושכב בחדרו חלוש. אנשי הצוות הגישו לו את ארוחותיו לחדרו, ומצבו השתפר מעט. ואז חלו שני נוסעים נוספים. ואיש צוות אחד. ולכולם הייתה אותה מחלה לא מזוהה. כולם קמו משנתם עם פנים אדומות, וגרונם פצוע. ואחר כך חלו עוד שניים.

ועוד שלושה. ועוד שבעה.

ולכל נוסעי האנייה לא לקח זמן רב להבין כי מחלה מדבקת מתפשטת ביניהם. החולים נסגרו בתאים מבודדים, והבריאים הסתובבו לחוצים על הסיפון, וקיוו לנס. וביום אחד בהיר, בו נראה כי המצב החמור לא יוסיף להתייבב-ולמעלה ממחצית נוסעי האנייה שכבו חולניים בדרגשי העץ המהוהים, רב החובל לא קם. הנוסעים לקו בחרדות, החולים נבעטו והבריאים שניסו לשווא להגיש מזון ומרפא-לא יכלו שלא לחשוש ביתר חומרה לגורלם.

ישראל הטבח נלקח לחקירה. חשדו בו שהוא מרעיל את מזון הנוסעים, כיון שהוא נראה בריא מכולם, ולא נמצא גורם אחר לתלות בו את האשמה. ישראל התווכח, התגונן, ניסה להוכיח, והנוסעים אסרו עליו להיכנס למטבח. האוכל שבישל הטבח החילופי כמעט ולא היה ראוי למאכל. המצב הקשה הביא לייאוש ממש. פיסת אדמה נראתה מרחוק. האנייה התקרבה אליה בתקוה, מבקשת לעצור למנוחה, לטמון את רב החובל הגוי, לאסוף פרות ולחפש אוכל להמשך הנסיעה לארץ ישראל. ודינו של רב החובל נגזר להינטש באי לבדו.

*

אבא חלה גם הוא. ישי ישב על יד מיטתו וניסה ללמוד מהחומש. עכשיו גם הוא לא צחק. גם לרוץ על הסיפון לא ביקש. בגלל מה שביקש ממנו אבא. "ישי", הוא לחש לו, וקולו נצמד ממחלתו, "בני האהוב, אני חושש לך. המחלה קשה. נראה כי הורגת היא את

גופינו, החולים", אמר, והדף את ידו של ישי שבאה ללטפו, "אל תיגע בי, אינך יכול לחלות גם כן",

הוא אמר. "ישראל, רב החובל, הולך להישאר באי בו אנו עוצרים עכשיו. וההפלגה לארץ ישראל תימשך לכל הפחות עוד ירח תמים. זוהי תקופה ארוכה מידי מכדי שאתן לך להישאר במחיצת עשרות הנוסעים החולים כאן, אתה עלול להדבק בה", אבא עצם את עיניו ולחש בחולשה, "מצווה אני אותך, ישי, לרדת מהאנייה עם הטבח, ישראל. בריא הוא, ויהודי טוב. בקש ממנו לשמור עליך", הורה אבא, ועיניו טפטפו, והרטיבו את כיסוי המטה הקמוט, "וכשתעגון עוד אנייה בדרך אל ארץ הקודש המובטחת, תעלו עליה, ואז תבוא לירושלים, ותפגוש אותי אחרי שאבריא בעזרת הכל יכול".

ישי הוריד את עיניו וניסה לשנן במוחו את ההוראות אחת לאחת, ועיניו הצטעפו גם הן. "ומה אם לא תבריא, אבא?" הוא שאל, "מי יגדל אותי? מי ילמדני תורה?" ניסה לבטא את פחדיו. "ישראל, הוא יהודי טוב. גם הוא באנייה כדי לעלות לארץ הבחירה. הוא יעלה אתך, הוא ידאג לך", הבטיח אבא, ועיניו הורידו נחלים נחלים של דמעות חמות.

ישי מחה את דמעותיו, "אני בריא, אבא, אני רוצה להישאר אתך", התחנן.

"לא", פסק אבא בקול החלטי, "באנייה אין תקוה, והישועה אינה נראית עדיין. לא תוכל להיות כאן בתוך הסכנה הגדולה". על אבן בחוף מצא ישי את ישראל

הטבח, פניו עגומות. "אנחנו נישאר פה לעולם?" הוא שאל אותו.

"לא, כנראה שלא", ישראל חייך, ועיניו הטובות חייכו גם הן, "אניות חולפות כאן מפעם לפעם. ודאי תועיל אנייה לקחת אותנו לארץ ישראל. ואנחנו ניצלים מהסכנה הוודאית של היוותרות באייה", הוא הוסיף, מקווה לאושש את רוחו הנמוכה של הילד. שי התיישב על אבן סמוכה ושתק. ושתק, והרבה לשתוק.

ישראל קטף פרות, ושלה דגים מהים וצלה אותם על האש. ישי ישב על מקומו מרבית היום. לפעמים הלך אל המים, לפעמים טיפס על עצים גבוהי צמרות.

ובבוקר אחד קריר, הוא התפרץ. "ישראל! איפה אתה? ישראל!" הוא צעק, והתרוצץ סביב, מחפש את האיש בדחופות. "מה קרה, ישי?" ישראל הגיח מבין העצים, "שוב ראית פרפר? נחש?" הוא קרא.

"ישראל, אני לא יכול יותר", הוא צווח, ורץ אליו, "אני רוצה היום לנסוע לארץ ישראל. אני רוצה את אבא שלי בריא. אני חייב לראות אותו, אני חייב מהר. אני חייב להגיע לארץ ישראל!" והוא רקע ברגליו בהדגשה עקשנית, מסרב לשמוע שוב את דברי התקווה הרגילים מפי הטבח.

"או, ישי, זה כל כך קשה!" ישראל הבין, וניסה להרגיע, "באמת נורא להיות פה לבד. כל כך המון בעיות קיום. וגעגועים לכל אלו שהותרנו מאחור..." הוא פרט, פורק מעט מקשייו שלו.

"תהיה חזק", הוא אמר והביט אל תוך עיניו של הילד חסר המנוחה, וכולו רחמים, "כי רק מי שחזק יכול להמשיך ולחיות. רק מי שיחזיק מעמד יזכה להגיע לארץ ישראל", ושוב הודה בליבו להשם על שלא השליכו לבדו אל האי הזה, "ואז, בארץ ישראל נראה בעזרת הבורא את אבא, שהלואי וכבר הבריא, נראה הרבה יהודים טובים, נלמד תורה, בוא, נלך לנהר המים המתוקים, אלמד אותך לשחות".

*
האנייה עגנה בחופי ארץ ישראל. אבא לא ירד ממנה כמו שחלם, בצעדים

מלאי הוד, ונשק לעפרה, אלא הורד ממנה על ידי תושבים מקומיים, כשהוא נישא על מטה, ועיניו עצומות. הביאו אותו לבית רפואה קטן, והוא שכב בו בעיניים עצומות משך שבוע ימים. אך בתום השבוע, פקח את עיניו, וחייך לאוויר העולם. כוחו החל חוזר אליו בהדרגה, ואחרי יומיים נוספים כבר קם ממשכבו, ויצא החוצה, למשש מעפר האדמה הקדושה.

עיניו, חולות ואדומות מעט עדיין, נישאו אל המרום, "אלוקים", הוא צעק בתוכו, "את החסד הבלתי אפשרי עשית עמי, הבאתני לארץ בחירה, חי אחרי מחלה ארוכה. אבל עם כל זה איני יכול לחיות עד שלא אזכה שוב לחזור לישי שלי, לבני היחיד, אותו נטשתי באחד מאיי הים", ואז חייך אל האדמה החומה, "רק אלך להחזיר אות ואל, וכבר אשוב אלייך, ארץ נחשקת".

אלא שלמעשה - מצבו הרפואי לא אפשר לו אף לא לפסוע פסיעות ספורות, וקל וחומר שלא לצאת שוב להפלגה בת חודשיים. הוא המתין והתפלל, וחיכה וייחל, ליום בו יוכל לקום וללכת להחזיר את ישי. לא היה לו מושג מה שם האי בו נמצא בנו. לא הייתה בידו פרוטה בודדת להוציא לנסיעה, וגם אנייה שתיסע אל השום מקום לא הייתה לו. אבל הוא בטח בהשם והאמין שתבוא הישועה, ובמהרה.

*
אנייה נעצרה באמצע המים סמוך לאי. סירה קטנה חתרה דרכה אל החול. היא נגררה אל האי, ונקבעה בין סלעי החוף למנוחה. שתי דמויות יצאו ממנה והתקרבו אל העצים, מחפשות לחקור אחר טיב האי ולראות אם יתאים למנוחה. הוא התאים, כנראה, כי ממרומי העץ ראו ישראל וישי סירה נוספת מתקרבת. האנשים נראו הגונים וישראל לקח את הסיכון וירד לשאול אותם ליעדם.

הם פערו עיניים כנגדו, והסכימו לקחתו עימם. לפלשתינה? אין בעיה, הם עוברים שם ליד. ישי הצטרף גם הוא, וכשהם נושאים בידיהם פרות רבים כ כל שיכלו לשאת - עלו לאנייה, כשהם

מלאי תקווה ורוך. ארץ ישראל נראתה קרובה כל כך. אוהו! החלום עומד להתגשם.

הגויים היו מפחידים מעט, וישי זבק בישראל. "לא יכול לבד", הוא אמר. "שוב חזק", הזכיר ישראל, והפעם חייכו מילותיו, ואפילו הדאגה לשלום אביו של ישי, והדאגה לשלום הילד לא נשתקפו בהם, "הנה חצי מהחלום כבר התגשם. איננו נמצאים עוד באי בלב ים, אלא באייה

המפליגה לארץ האבות...". ישי הנהן בראשו, "מאוד חזק", אמר, וקילף גזרים בדיוק ככל שיכל, "והופ-כבר נגיע לאבא שלי, סוף סוף! ואני אלמד עמו תורה!" הוא הוסיף בהתלהבות.

ישראל חייך, ואת הגזר הפרוס השליך לסיר מרק, "גמרנו", חייך, "שטוף ידיים, ונלך לאכול פרות".

* 1875 למנינם.

ישי ישב ולמד חומש עם אבא. עיניו של אבא חלשו, אינן מיטיבות לראות מאז חלה באייה, וישי מקריא ברהיטות את מילות החומש. קולו מתנגן היטב כשהוא לומד, ואבא, בפנים מאירות מאזין לו.

ישראל גר איתם, באותו בית ישן בירושלים, אך אינו לומד, הוא קבע עם אבא עסקת 'יששכר-זבולון', ובעוד הוא מביא מזון לפיהם, אבא וישי לומדים.

הוא נכנס לבית בתום יום מתיש, ומצטרף באנחת עייפות ללימודם של השניים. אבא וישי מביטים בו רגע בודד בפליאה, אין זה ממנהגו של ישראל להיאנח.

"שוב חזק!" מחייך אליו ישי, עם הסיסמה הקבועה, "רק ככה מחזיקים מעמד", הוא מציין, כאילו שישראל אינו יודע.

ואבא מעביר מבטו מישי לישראל ומישראל לישי, "כששוב ושוב אומרים זה לזה חזק, ככה השם נותן ברכה, וכח להצלחה. וכששוב קשה", הוא התחיל, והם השלימו אותו באמונה שלמה, "שוב חזק".

דבי סמט
אנשים פרוצים חיים אנחנו

אנשים הם פרחים.
יש פרחים צבעוניים, מרשימים
שתמיד בולטים, זקופים, מתוחים
יש פרחים בצדי הדרכים,
הם כפופים, רכונים, מציצים נבוכים.
ולכל פרח, מיום שנשתל,
יש מלאך משלו
שלוחש לו גדל,
שאוסף לו
אחד לאחד
אגלי טל.
לכל אחד צריך להיות אח,
שישמור, שיגן, שיכיל ורק
יטפח על השכם, ידאג לברק,
ישלח לו חיוך-
גם ממרחק
שיהיה שם תמיד,
שיאמר לו חזק...

וכאן-
רחוק מהבית, רחוק מכולם,
מהישן האהוב והמוכר, שנעלם
כשכל מי שהיה נותר לו אי-שם,
וכל רגע נוסף זה יזע ודם
את-
פקחי חצי עין, הביטי סביבך,
הושיטי כתף, פני מקום בליבך
להקשיב לדמעות,
לחזק ולמחות
בהמון אהבה
ולנסות להיות
אם לא למלאך,
אז מעט לאחות...

בליחה
דסי כינורי

ליפול
לקום
ושוב ליפול.
גלגל
מסתובב.
פעם את למעלה,
ופעם אני.
כן,
ככה זה,
לכל אחת
יש את הניסיון שלה.
ומה שטוב בשבילי
לא טוב בשבילך.
שבע ייפול צדיק,
וקם.

ויקרה,
דווקא
מתוך הנפילה,
נתרומם.
נתעלה.
אני לא יכולה
להבטיח שיהיה טוב.
אני כן יכולה,
לרצות
לקוות.

להתפלל.
אבל אל תדאגי.
אנחנו יחד,
אני
אעזור לך,
ואת לי.
ואחותי,

תזכרי,
את חזקה.

בזכותך

אוי רפסון

היי את, כן, את.
שחייכת אלי וחשבת שזה מובן
מאליו. בשבילי זאת הייתה הצלה.
כשהיה לך אכפת מאיך שהרגשתי.
את שהבנת ברגע של קושי והב־
נת כשלא היו לי מילים להסביר.
כן, את.
שהצלחת להגדיר רגשות ולעודד כי
הם נורמליים. שהצלחת לכוון מתוך
מבול מתפתל. את שהסתכל בעיניים
ודרשת תשובות הכי כנות שאפשר.
כן את.
שאחרי
יום ארוך דאגת לפנק בדרך שלך- והיא
הוכיחה אכפתיות והרבה מעבר. את
ששתקת בזמנים בהם לא היה עם מי
לדבר. את שניתחת את הידע, העו־
מס ופרקת לגורמים מובנים ופשוטים.
כן, את.
ששאלת אם
אני בסדר וידעת שאני לא, אבל הב־
טחת שבהמשך יהיה קל יותר. שב־
רגע של סיפוק תמכת בספונטניות
והתעניינת בפרטים. את, שכשהיה
לי טוב איחלת שהוא רק ימשיך.
כן, את.
בזכותך.

בזכותך שנתת לי כוח להמשיך. ללכת
הלאה, לכוון מיקוד ומסלול מחדש.
בזכותך המצב רוח עלה, הגע־
גוע פחת והקושי הסכים להתגמש.
בזכותך אני כאן.
ויכול
להיות שאת לא יודעת מזה.
והמשכת הלאה. להרעיף טוב
על עוד אנשים, לפזר מחמאות
וחיוך שיתמשך עד לפני שמוֹלך.
הלכת הלאה מבלי לדעת שהלכנו אחרייך.
מעריכה את זה.
וזה בזכותך.

לרקוד

רחלי חבין

**מוקדש באהבה רבה לכל הרוקדים
לסוגיהם בכל רחבי אופקים והעולם
אלה הרוקדים יחד בין השבילים,
ביערות, בבתי הכנסת ובשדות
אלה שלא שוכחים לתת ידיים
אלה היודעים לשמוע מנגינות.**

בואי ניתן ידיים

ונרקוד

על מה שיש לך ואין לי

על מה שיש לי ואין לך

על כל מה שאנחנו נותנות

עוד יותר על מה שאנחנו מסכימות לקבל

בואי נתפלל

שאמת לא תתנגש באמת

שהחיבוק יהיה טוב ונעים

שנלמד להעריך

שנדע להאמין

בואי ניתן ידיים

ונרקוד

המבט שלנו ייפגש

יהיה בו כל העולם

מסביבנו

יהיו כולם

גם הם ירקדו לידינו

בשפה ותנועות שלהם

לכולם נוצצות הדמעות בעיניים

מצחוק וכאב

של ריקוד החיים

בואי ניתן ידיים

ונרקוד

על כל מי שלמדנו

לאהוב.

פרשת וירא- שושי ויזל

הוא אוהב אותו מאד. הוא העריך את מעשיו ופעולותיו. אברהם פעל בשביל שהוא יתגלה. שנים, אחרי בריאה של עולם שלם נסתתרה מלכותו, לא ידעו שהוא הבורא, היוצר, המנהל, והמחדש בטובו בכל יום. ואז אברהם גילה זאת, בבהירות מוחלטת, באמונה נחושה, והא פרסם את קיומו, במסירות נפש, אברהם חפץ לדעת את רצונו יתברך בכל עת וקיים באהבה ובכל מצב.

ואז- לא למרות, לא אפילו, בגלל! מרוב אהבתו אותו- את אברהם, ממקום שידוע את גדלותו ואת כוחותיו האדירים של אברהם. מרצון רב של השם שאברהם יהיה קרוב אליו יותר ויותר. מאהבה. רצונו יתברך הוא זה שגרם ש-

אבא של אברהם כעס מאד. הוא היה מוכן לשרוף את הבן שלו. ואברהם היה מוכן להישרף. והבורא ברחמיו ובאהבתו הציל אותו מאור כשדים. ואחר כך, מאהבה, ד' אמר לאברהם "לך לך" למקום אחר, לאיפה שאומר לך, על אף שהדרך ממעטת את הבנים, את הממון, ועוד, על אף שאברהם לא יודע לאן. וכשאברהם הגיע ופעל באהבה ובקרבה עצומה לבורא, הוא הגיע לארץ ששם היה רעב. אברהם נאלץ ללכת משם. ועדין באהבה ובמסירות אחרי רצונו יתברך. ומתוך קרבה גלגל השם באהבתו ששרה אשתו תילקח לבית פרעה. ואברהם אהב, והיה קרוב ותלוי כל כך למקור הטוב- ד' יתברך.

שנים חיכה אברהם לילדים וד' הבטיח. ואברהם ואשתו כבר היו זקנים מאד. ובינתיים נאלץ אברהם להיפרד מאחיו. ולערוך לעצמו ברית מילה. והגר- שפחתו ילדה לו בן- ישמעאל. ישמעאל היה צד חיות, מרמה אנשים. ואברהם המשיך לחכות, באמונה תמימה שתתקיים ההבטחה בוודאי. ואכן יצחק נולד וצחקו עליו ועל אשתו והוא כל כך שמח. ואז ביקש ממנו ד' להרגיש קרוב יותר לבנו אהובו, שנולד לו לעת זקנתו, שיקריב אותו עולה לד', שיקוד אותו במזבח ויעלה אותו לעולה. ואברהם השכים בבוקר, באהבה אין סופית, ברצון, בקרבה, במסירות לעשות רצונו יתברך. הוא פעל מהמקום הכי אוהב לתת, להכי טוב את בנו יחידו! וכשחזר ממעשה העקדה פנה מיד לעסוק בעניין קבורת אשתו. וד' קיים את הבטחתו ומיצחק יצא לאברהם זרע ככוכבי השמים. ומהזרע הזה אני, אתה, וכל עמ"י הקדוש, בניו היחידים והקרובים ביותר לאב האהוב, הרחום, והחפץ בקרבתנו. והוא מנסה אותנו, רוצה שנהיה קרובים אליו, שנגלה אהבתנו, שנהיה תלויים רק בו. כגמול עלי אימו. הוא רוצה לתת לנו מתנות, גלויי אהבה שפע וברכה רבים, ברצון, באהבה לבניו אהוביו. ואנחנו רוצים, לרצות את רצונו, לקיים אותו, מהמקום הטהור והקרוב ביותר שבנו. באהבה.

"בלבבי משכן אבנה להדר כבודו... ולנר תמיד אקח לי את אש העקידה ולקרבת אקריב לו את נפשי היחידה!"

צ פ י פ ו ת

מרווחת

א/רה כהן

המקום הזה,

מרווח בצפיפות.

יושבות צפופות משתחוות ונופלות.

הספייס שלך מסתכם במיטה וכרית,

זאת שסופגת בשקט את שיירי היום שעבר...

ואם כול המוחין דקטנות

המקום שמסתכם במטר רבוע

מרגישה הכי בנוח,

מרגישה בבית.

מרגישה שיש מקום בלב שלך לקבל אותי

למרות שצפוף לשתינו.

פותחת ידיים, עיניים ולב...

אני לא מחוץ למסגרת

כולי בתוכה

ובכול אופן מרווח לי.

חיזקת

את

שלמרות שנעצמו עיניך

פקחת אותן מידי יום,

את

שנכנסת לשיעור בזמן

והתעלמת מכל קור וחום,

את

שהכנת לתפילותיך

כל כונה ואיכות,

את

שנתת לכל סובביך

הרגש של שייכות,

דעי,

כי במעשיך-

לא רק בעוצמה התעצמת,

גם אנו למדנו-

לנו חיזקת הדגמת.

לומדת ללכת/אודליה דוד

אתה היחיד שמוחה לי את הדמעות

כשאף אחד כבר לא יודע שבכיתי.

היחיד שלא מתייאש ממני,

גם כשאני כבר הפסקתי להאמין בעצמי.

היחיד שנותן לי הזדמנויות,

דווקא כשאני כבר איבדתי תקווה.

היחיד שבטוח בי שאני יכולה ליותר

כשכולם כבר חשבו שלא יצא ממני משהו.

ואתה יודע שאני באמת רוצה

גם כשזה נראה הפוך,

ואתה מחזיק אותי כל הזמן

אפילו כשכבר איבדתי את האחיזה,

ואתה שומר עלי

כשאני נורא מפחדת ליפול.

אתה מכוון אותי ישר -

גם כשאני מתעקשת לטעות.

ולפעמים במציאות זה כואב.

ולפעמים אני גם נראית כמו עץ בשלכת.

ופתאום גם קופץ עלי האורב,

ופתאום אחרי הר געש יש בזלת

אבל,

תן לי יד ותראה לי שאתה אוהב

כי בצעד הזה, אבא -

אני לומדת ללכת.

אשנבי להווי הפנימי

חורף בא.
גם אם השמיים לא שמעו על כך דבר, ולא הואילו בטובם להתכסות בשכבת עננים אפרפרים.
גם אם האדמה לא חשה בכך, חומה ויבשה סדקיה פעורים כלפי מעלה, משוועים למים.
גם אם הסנדלים עוד לא יצאו מהאופנה ובעצם - שום בריה בעולם לא השלימה עם הידיעה
שחורף בא, הוא בא.
עונת המרקים, בניצוחם של ניצה וזהבה יצאה לדרך... התחילו המרקים - החורף הגיע
לאופקים!

לכל הבריות חיכתה הפתעה מפעימה בחדר האוכל. ביום ראשון היה אוכל! (ולא פלאפל)
מתחילים לשמור על הבריאות שלנו כבר מהיום הראשון של השבועיים באופקים (בתקווה
שזה יחזיק מעמד עד לארוחת הערב...)
שבועיים אופקים הם שבועיים בעולם אופקים. ובעולם הזה, כמו בכל עולם אחר יש כל מה
שאי מי עלול להצטרך לו, החל ממסאז' מייד אין פריז, התעמלות במוזיקה (מספר המקומות
מוגבל, שיעור ניסיון ב-10 ש, לרציניות בלבד) וכלה בגמ"חים שבשל כמותם נחסך מכן
את הפרוט המדויק שלהם, (קפה, בלנדר ידני, 5 ש"אל תתלהבו. פריטה, לא מתנה), עטים
לנוכחות, טישו, ברכונים, ביצים, סדינים, שקיות (צדיקים ממונם חביב עליהם יותר מגופם, 10
אג' וכו'), ממתקים, מיקסר, דפים יפים, צ'ופרים, תבניות, סלסלות, תבלינים, מוצרי אפיה, נפה,
תרופות, מטענים, עוד כמה בהקמה, השאר בידכן...
לא פלא שאומרים לנו שאין מה לחפש בחוץ...

ומחוץ לחוץ באותו עניין -

תשואות לבנות דרום אמריקה שהואילו בטובן לכבד אותנו בנוכחותן (ראה ערך מדשאה 2
בפורמט מחדש וגו').

מהשטח

אשנבי להווי הפנימי

מגזר אשנבי

השביל - צר, ארוך ורטוב עמוס לעייפה בעייפה(ות).
נפלטת אליו, בשעת צהריים מאוחרת, לעוד שיעור מעייף.
סבר פניך רציני, מבטך מדלג מהשעון, לשמש (שקיעה?!), לדלת הכיתה.
באותו שבריר של רגע, בו מבט הוסט לרגע מהאופק נפגשו עיניך באלו של חברתך.
את לא מאושרת, וגם לא נותרה בך סבלנות ובכל זאת, מרחת חיוך על פניך אמרת שלום יפה
והמשכת הלאה. פסיעה, ועוד אחת. שוב מתיחת שפתיים, שלום מנומס, הפעם בצרפתית.
שלום, שלום, לרחוק ולקרוב.
את עוד לא מכירה מספיק בשביל לדעת למי לחייך ולמי לא, אז ליתר הביטחון את מחייכת
לכולן. חיוךך מאולץ פחות ופחות, הוא אמתי. את מרגישה מאושרת, הארת לסובבים והוארת
בעצמך.
עשית לי את היום - עם השמחה המדבקת שלך,
נעים לי להביע ולו במעט את התרשמותי.
שבת ש-ל-ו-ם-!

שקט, חושך ולילה מלא צללים.
השבילים ריקים, חשוכים למחצה. פרט לדמויות בודדות החומקות בצלי הבניינים
וחתולות שחורות בעלות עניים ירוקות - אין נפש חיה.
השקט השחור הזה מופר בחדות על ידי קולות צחוק ומוזיקה.
דירה ועוד אחת... איה החושך המיוחל?! איה השקט המבורך?!
שעת נעילה מפנה מקומה לחצות, וחצות נותרת כהיסטוריה בלבד ביחס לחברתה
הבאה אחריה.
עיניה הירוקות של החתולה הנ"ל נפגשות באפור מתכת של בת דודה, שכנים מעבר
לגדרות מתהפכים על משכבם וחברת חדר אומללה מגיעה למסקנה שהלילה הוא
לילה לבן (תרתי משמע, מתוך תקווה, כמובן, שהפלורסנט בחדר לבן ולא חלילה
צהוב).
אז, עשי טובה לעצמך - ועל הדרך לסובבים ותני תנומה לעפעפיך. עדיף להן לנוח
כעת ולא מחר - על כיסא הסטודנטים הרעוע בכיתה. (מסקר שנוערך בקרב קהל
הסטודנטים העולמי עולה כי כאשר מתעוררים מתנומה שכזו דומים יותר לאטלס
עולמי מאשר לבני אדם - פרצופך ככדור הארץ בשעת התפרצות הר געש + קווי אורך
ורוחב חרוצים וממוספרים).
אז - שיהיה לך הרבה לילה והרבה טוב.
לילה טוב.

מקום לגיפור
המקום הגדול ביותר שיש לי בעולם -
הוא המקום לשיפור

קבוצת דין

כיצד אדע מתי עלי לחזק ומתי עלי לשתוק?

אסתי דדיה- שנה ב'

אני חושבת שכשמדובר בנגיעות אישיות שלי וכשמדובר בחומרות של מעבר להלכה אני אשתוק. אך כשמדובר בהלכה של ממש אני אחזק בדרך שתתקבל על הדעת.

הדסה טובי שנה ב'

בכל דילמה הדרך לדעת כיצד לפעול היא להסתכל במקורות שלנו. כתוב "הוכח תוכיח את עמיתך" וישנה מצווה להוכיח את עמיתו, אבל באותה מידה שישנה מצווה להוכיח תוכחה שתשמע ותתקבל, ישנה מצווה לא להוכיח תוכחה שאינה נשמעת, ולכן, צריך לחשוב לפני אם התקבלו דברי ולתועלת. בנוסף, "עמיתך" כשמוכחים וכשמחזקים מישהו התוכחה צריכה להיות מתוך הבנת המקום של השני ומתוך חברות ואהבה ולא מתוך תחושת עליונות

אושרת קטן ולאה דובדבני, שנה א':

לי לדעת איך יתקבלו הדברים; אם היא במצב רוח טוב וקליל ואני בקשר טוב איתה, והיא תקבל את הדברים בתור הארה בא' - אז עלי לדבר. אך אם אני שמה לב שהדברים לא יתיישבו על ליבה והיא תקבל אותם בתור הערה בע' - אשתוק.

הדס דינר שנה ב'

לפעמים, אנו באמת לא יודעים, אם החבר צריך עכשיו את עידודינו או דווקא את השקט שלו. לדעתי אנו צריכים לשים את החבר במרכז ולרצות באמת בטובתו (בלי נגיעות אישיות) ואז נהיה יותר פתוחים להבין את צרכיו, אפילו אם נטעה באבחנתנו, החבר מרגיש שחושבים עליו, דואגים לו ורוצים בטובתו וזה לבד יחזק אותו.

אביגיל שימלמן-שנה ב'

יש בעניין את "ואהבת לרעך כמוך", אדם צריך כמו לדמיין את עצמו שהוא במצב שנמצא חברו, ולחשוב מה היה רוצה לשמוע באותה סיטואציה, לאיזו עזרה היה זקוק ובאיזו צורה היה רוצה לקבל- אם בכלל. כמובן שעל האדם להיות בעל רגישות שלא לדחוק יותר מידי, גם אם החיזוק שמתאים לפי דעתו לאותו סוג אדם או לומר, להניח פתק קטן, חיוך או תפילה ולא לדבר ולשוב ולהזכיר את אותו המעשה, ואם אינו מכיר כל כך את האדם ולא יודע למה הוא זקוק יעשה בצורה נסתרת ופחות מורגשת וכך אם האדם זקוק לדחיפה זו יהיה לו למי לפנות.

יעל עמר שנה א'

כשאני רואה שהבית פתוחה לקבל, שיש לה רצון לשמוע עליו אז אפשר. אם רואים שהיא לא מוכנה - אז לא. כשם שמצווה לומר דבר הנשמע כך מצווה שלא ...
זה גם עניין של הזמן. לא בלילה כשהן עייפות. לא כל אחת בכל זמן אלא לדאוג שישמע

מנוחה הריס שנה ב'

דבר ראשון, צריך בכלל להיות ערנית שעובר על חברה שלי משהו, לשים לב. כשאני רואה שהיא מוטרדת, לא שמחה מתוסכלת, אפשר לשאול בעדינות, לגשש אם את רואה שהיא כן משתפת אז תשבי איתה, תנסי להיכנס לראש שלה ולחשוב מה את היית רוצה לשמוע במצב הזה. ואם את רואה שהיא לא משתפת, אלא מעדיפה להתמודד עם המצב לבדה, לחשוב עם עצמה, תתני לה את המרחב, אבל עדיין גם אז אפשר להגיד מילה חמה, לתת הרגשה טובה בין אם היא רוצה לשתף ובין אם לא, מילה טובה וקצת יחס תמיד משפרים את המצב הרוח.

בית הספר הוא לא החיים החיים הם בית ספר בעצמם.
(רחלי פרייזלר, הרבנית קרליבך)

אי אפשר להתחבא כל הזמן מאחורי הלא ידעתי
(הרבנית פילץ,רחל כהן)

אין פעולות פרווה או שזה מקדם אותך
או שזה מרחיק אותך
(הרש"ז כהן שליט"א)(דבורה רחשה)

עדיף ציפור אחת ביד מאשר מאה פורחות באויר
(הרבנית קרליבך תחי')(בילא פרידמן)

לא העיקר ללמוד תורה
העיקר שהתורה תלמד אותנו
(סיון עמוס, הרב צור שליט"א)

אהבה זה פועל יוצא של הכרת הטוב
(הרבנית עמית תחי')(אביגיל פנחס)

במצות התוכחה לא חייבים לצעוק אפשר גם לשתוק
אבל העיקר - הוא הכאב.
(הדס בראון, הרבנית אילנה)

דקדוק הדין הוא הדרך היחידה לתיקון המידות
(נעמי וקסלר, הרבנית ליבוביץ בשם החזו"א)

אם תנסה לתפוס כוכב וודאי שלא תצליח, אבל ידך לא
תשארנה בבוע
(הרבנית קרליבך תחי')(יהודית גמבש)

היילולים

מדור לאיחולים

(ג) חמקלה דבר תורה!!!
והלוואי שתזכי לבן תורה
אוהבות אותך
דירה 3

מירי שלנו,
על העוגות המשולשות,
על שהשקעת בנו מחשבה ומאמץ,
ובעיקר על הכפתורים!!!
היה שווה!
מוזות על הכל ומכל הלב,
חדשתיים

הילולים!!

ליעל המדריכה (ה-מ-ד-ר-י-כ-ה-!)
תודה רבה על פעילות הדירה הפיקנטית ועל בכלל.
היה כיף אש! (למעט הוצאות האלוורה...)
אוהבות תמיד
מרכז עליתיות שלך.

לחנמיות שנה א' שלנו,

מזל-טוב לקבלת התואר החדש...
מאחלות לכן הרבה הצלחה בהמשך!
איתכן,
חנ"מ שנה ב'

לתהילה (שכמעט נהיתה) אקסטרניתי!

מה היינו עושות בלעדייך!
תודה שבזכותך יש לנו חיוך על הפנים (תרתי משמע),
גם בלימודים!
מעריכות אותך על הכול ואוהבות
מרכז עליתיות.

חנמיות שנה ב',

ניסיונו לתפוס אתכן בין שיעור לחבצלת וללא הצלחה...:
אז, במידה ויתבטל הסיור על הגמל למפעל של עלית- --
נאחל כאן ועכשיו שנת חנ"מ
(חכמים לבונים מתקתקים)
המון הצלחה וסייעתא דשמיא. ותמשיכו לעשות אווירה
טובה!
נפגש במוגל אצל המורה...
אין כמוכן!
חברותיכן למגמה.

היילולים

מדור לאיחולים

צופיה שלנו אחת ויחידה -
צופיה שלנו דבר תורה!
מחכות,
שנה ב'.

ונצואליות שלנו...
התגעגנו נורא,
היה לנו שקט מדי,
טוב שבאתן מכל הבחינות.
אוהבות,
גרפיקס.

דבורה שלנו אחת ויחידה
דבורה שלנו - את כלה!!
חיכינו וחיכינו סוף סוף זה בא...
(תרתי משמע)
מקוות לנצל טוב את השבת האחרונה
מתרגשות איתך מאד,
אוהבות,
שנה ב'.

לנחמי המהממת שלנו!
מתרגשות איתך מאד
בהצלחה בדבר תורה
אוהבות,
מחשבים שנה א'

לעורכת עלי אופק מאז ולתמיד,
מה לעשות אנחנו לא יכולות להסתדר בלעדייך?
אוהבות אותך, מיכל -
עלעליות.

צופיה!
את דבר תורה,
תזכי (מהר) לבן תורה.
בהצלחות...
מקסימום האנבולנס מחכה בחוץ...
10 שלך.

למחשביסטיות שנה ב'!
באה שבת באה מנוחה,
והיא מגיע לכן יותר מלכולן...
אז... שיהיה לכן הרבה שבת והרבה שלום!
אוהבות, בנות המגמה:

לרחלי שלנו...
רק שלא נשכח איך את נראית בימי חמישי בלילה...
מעריכות את עבודתך, ומקוות שלא נשאר רעבה,
מכולנו

חני המדרכת שלנו
חיכינו וחיכנו,
ידענו שבסוף זה יבוא...
מלא הצלחות...
שנה א' שלך תשע"ז.